

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa „F.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
przeciwko P.L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.

z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie z powództwa „F.” Sp. z o.o. w C. przeciwko P.L. o zapłatę, na skutek apelacji powódki, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego za rzecz powódki określoną w pkt I 1a) wyroku kwotę tytułem kary umownej za naruszenie postanowień umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, określone w punktach I 1b), c), d) kwoty tytułem zwrotu nienależnego świadczenia za wskazane w nich okresy, oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt I 2), orzekł o zwrocie kosztów procesu (pkt I 3), oddalił apelację w pozostałej części (pkt II) oraz orzekł o kosztach procesu za instancję odwoławczą (pkt III).

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał na potrzebę wykładni przepisów: „art. 4 pkt 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie

konkurencji i konsumentów” (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz art. 11 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz.U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.) w związku z art. 101¹ i 101² k.p. Pozwany podniósł też, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Dlatego zasadniczym warunkiem pozytywnego rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest przedstawienie w jego uzasadnieniu odpowiednio skonstruowanego wyводу jurydycznego, którego w skardze pozwanego brak.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie tzw. przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Odnosząc się do

podniesionych przez skarżącego zarzutów wskazać należy, że zgodnie z art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji jako sąd nie tylko odwoławczy, lecz także merytoryczny, rozpatruje sprawę ponownie, prowadząc w tym celu odpowiednie postępowanie dowodowe i dokonując odpowiednich ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2013 r., I CSK 509/12, LEX nr 1353054). Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Z kolei dla spełnienia wymogu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 357/07, LEX nr 621244; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43).

We wniosku o przyjęcie skarżący wskazuje na potrzebę wykładni przepisów, wskazując „art. 4 pkt 11 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz art. 11 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.) w związku z art. 101¹ i 101² kodeksu pracy”. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarł jednak wyводу identyfikującego i ustosunkowującego się do istniejących wykładni, w tym zawartych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie wskazuje również rozbieżności w orzecznictwie. Wątpliwości skarżącego nie są wystarczającym uzasadnieniem do przyjęcia, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni wskazywanych przez niego przepisów. Na marginesie zatem zauważyć można, że art. 4 pkt 11 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) nie zawiera ustępu 2, na potrzebę wykładni którego skarżący wskazuje.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

r.g.